

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.11.1992, sp. zn. 3 Cdo 105/92, ECLI:CZ:NS:1992:3.CDO.105.1992.1

Číslo: 9/1994

Právní věta: Směřuje-li dovolání jen proti výroku rozsudku odvolacího soudu o nákladech řízení, tedy proti výroku, který má povahu usnesení soudu, pak ustanovení § 239 odst. 4 o.s.ř. brání tomu, aby takové dovolání bylo přípustné.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 30.11.1992

Spisová značka: 3 Cdo 105/92

Číslo rozhodnutí: 9

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání

Předpisy: 99/1963 Sb. § 238
§ 239

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem uložil žalované, aby zaplatila žalobkyni 1834 Kč s 3 % úrokem od 11. 7.1990 do zaplacení ve splátkách po 300 Kč měsíčně, počínaje listopadem 1991, vždy do každého 15. dne v měsíci pod ztrátou výhody splátek. Ohledně 248 Kč žalobu zamítl. Žalovanou dále zavázal, aby nahradila žalobkyni náklady řízení 3070 Kč a státu náklady řízení částkou 375 Kč.

K odvolání žalované Městský soud svým rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích o věci samé a náhradě nákladů řízení mezi účastnicemi tak, že žádné z nich nepřiznal právo na náhradu nákladů. Žalované dále uložil, aby nahradila žalobkyni náklady odvolacího řízení 660 Kč ve splátkách na účet její právní zástupkyně. V zamítavém výroku zůstal rozsudek soudu prvního stupně nedotčen.

Rozsudek odvolacího soudu žalobkyně napadla dovoláním pouze ve výroku o nákladech řízení mezi účastnicemi. Namítala, že dovolací soud nesprávně aplikoval ustanovení § 150 o. s. ř. při posouzení náhrady nákladů řízení před soudem prvního stupně. Domáhala se zrušení tohoto výroku a vrácení věci v tomto rozsahu k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí soudu prvního stupně.

Ve vyjádření k dovolání žalované poukazovala, že dovolání není přípustné.

Bývalý Nejvyšší soud České republiky dovolání odmítl a žalobkyni uložil žalované nahradit

dovolacího řízení částkou 180 Kč.

Z odůvodnění :

Podle ustanovení § 238 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř. je dovolání též přípustné proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo změněno usnesení soudu prvního stupně. Ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř. však neplatí, jde-li o usnesení o nákladech řízení.

Z dovolání žalobkyně je zřejmé, že napadá pouze výrok rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn výrok rozsudku soudu prvního stupně o nákladech řízení. Tato část rozhodnutí odvolacího soudu má povahu usnesení a k tomu usnesení, jímž byla změněna taková část rozhodnutí soudu prvního stupně, jež má rovněž povahu usnesení. Ustanovení § 239 odst. 3 o. s. ř. výslovně pro takový případ nepřipouští dovolání, neboť jde o rozhodnutí o nákladech řízení. Výrok rozsudku soudu prvního stupně o nákladech řízení nemá pak nikdy povahu rozhodnutí ve věci samé; proto i přesto, že byl změněn odvolacím soudem, nedošlo k naplnění podmínky přípustnosti dovolání ve smyslu ustanovení § 238 odst. 1 o. s. ř.

Proto dovolací soud dovolání odmítl jako nepřípustné podle ustanovení § 243b odst. 4 a § 218 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Žalobkyně s dovoláním neuspěla a proto byla úspěšně žalované přiznána náhrada nákladů dovolacího řízení podle ustanovení § 243b odst. 4, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Tvoří je odměnajejí advokátky za vyjádření k dovolání v poloviční výši 150 Kč z ceny předmětu dovolacího řízení a paušální náhrada hotových výdajů 30 Kč podle vyhlášky č. 270/1990 Sb. ve znění vyhlášky č. 573/1990 Sb.